

ח. ייבין.

„בלב העולם“.

(שירים מאת ש. שלום. ירושלים — תל-אביב תרפ"ז).

דם חסידים נובע בעורקי המשורר הזה. הוא מדלג על לבושי הדברים,
על התיאבון של האמן לגשש את המשריה, את האריג הסמיך של החיים.
בשבילו העיקר הוא — האכסמזה, כוסף הגילווים.

„אבותי היו נביאים —

וגלוי עינים הגיעו לשיש המהור —

אבותי לא חזרו ממרומים שראו“.

בשיריו הראשונים עוד בטויו כבול בריתמום שאול ממשורדים
אחרים. אמנם, גם בהם יש כבר תפלה ל„שגעון“:

„שלח ברק שחרורם אל לבי הדל

גול רסן תיי, התהולל ונהל“.

אך בתלק השני של הספר מתבלמת עצמאותו של המשורר. הרייתמום
נעשה חפשי. המשורר עובר כליל „לשמיעה פנימית“ של אכסמזה, לכסוף
הפנימו של הנפש.

„רוח הוא החולף על עשבי לבנם,

אור הוא שעדיין לא הגיע אלינו“.

ובמקום אחר:

„במערות נפשנו אורבת נביחה,

בין כתלי מאפליה מתרוצצים אגרופים בתריקה“.

גם הנוף הארצישראלי נתפס אצלו לא בגשמיותו, כי אם בצד הויזיונרי

שבו, זה שעשה ארץ זו למולדת האמונה.

במשורר זה כוסף הגילווים של התסידות חזר ונוטע במולדת החזיונות

העתידה — בארץ ישראל.

משורר חדש נוסף לנו, והופעת ספרו יש בה טשום רגע של שמחה

בשבילנו.